

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/117/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1102899420
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1102899420.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: R. C., F. F. T. Č.. XXXX, V., zast. advokátom JUDr. Pavlom Balogom, Hviezdoslavova ul. č. 3, Rimavská Sobota, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o zaplatenie morálneho odškodnenia vo výške 33.193,95 eur (1.000.000.- Sk), na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 11. januára 2018 č.k. 9Nc/7/2002-287, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia 33.193,95 eur z titulu ochrany osobnosti. Žalovanej súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že otca žalobcu R. C., Nemci dňa 31.12.1944 deportovali na nútené práce v zajateckom tábore a tieto nútené práce (kopanie zákopov) vykonával na území Slovenska a bývalej Veľkonemeckej ríše (dnešné Rakúsko) do 9.5. 1945. Žalobca tvrdil, že v dôsledku týchto skutočností, t. j. deportácie jeho otca do zajateckého tábora, došlo k poškodeniu jeho zdravia a teda k zásahu do jeho osobnostných práv upravených v ust. § 11 a nasl. Obč. zák. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 11.1.2018 nevedel ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, bližšie špecifikovať.

3. Z týchto skutočností súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol: „Zhodnotiac vykonané dokazovanie súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd v sporovom konaní nemá povinnosť ani právo upozorňovať účastníkov na nedostatočné dôkazy, prípadne chýbajúce dôkazy a navrhnovať im predloženie takých dôkazov, ktoré dostatočne podporia ich tvrdenia. Takýto postup súdu by bol v rozpore nielen s ustanovením citovaného čl. 8 C.s.p., ale aj so zásadou rovnosti účastníkov konania. Podľa § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p., súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu, ktorý zisťuje procesným postupom podľa cit. zákona. V zmysle týchto ustanovení skutkovým základom súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva vyhodnotením skutkových poznatkov, ktoré získava viacerými spôsobmi, predovšetkým v sporovom konaní dokazovaním. Civilný sporový proces sa, okrem iného, zásadne riadi princípom dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. V sporovom konaní žalobca uplatňuje na základe existujúceho právneho

vzťahu na súde svoje práva, resp. právom chránené záujmy, vyplývajúce z hmotného práva, vo vzťahu k žalovanému, ktorým sú tieto porušené, resp. ohrozené. Žalovaný v sporovom konaní následne v rámci procesných ustanovení vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku poskytne rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, na preukázanie ktorých zároveň pripojí listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. navrhne dôkazy. Pre úspech v sporovom konaní je nevyhnutné, aby strana sporu uniesla svoje dôkazné bremeno, t.j. dokázala pred súdom pravdivosť svojich tvrdení v relevantných hmotnoprávných skutočnostiach a to prioritne žalobca v podanej žalobe a žalovaný v podanom vyjadrení k žalobe. Za výsledok sporového konania je tak plne zodpovedná sama sporová strana. Súd v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiac ich vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na predmet sporu, hospodárnosť konania a ich dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej, uzavrel, že argumentácia žalobcu bola v konaní prezentovaná bez toho, aby žalobca preukázal svoje tvrdenia konkrétnymi skutočnosťami a dôkazmi. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 C.s.p. je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V ustanovení § 185 C.s.p. je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. S prihliadnutím na obsah vykonaného dokazovania súd konštatuje pochybnosti o správnosti tvrdení žalobcu. Predovšetkým súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia že došlo k zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami ani dôkazmi, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že v konaní namietol zaujatosť zákonnej sudkyne a o tejto jeho námietke nebolo rozhodnuté. Ďalej v odvolaní uviedol: „Stále tvrdím, že postupom súdu od začiatku konania o priznanie odškodnenia po mojom neb. otcovi, sa konanie neodôvodnene dlho predlžovalo. Tieto prietahy sa neblaho odrazili aj na mojom zdravotnom stave, hlavne čo sa týka psychickej stránky. Dôsledkom toho bolo, že som sa stal osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Toto moje postihnutie považujem za značné, za čo mi prináleží primerané odškodnenie. Na tieto skutočnosti som chcel poukázať pri svojom opakovanom výsluchu tak, ako to navrhoval môj právny zástupca. Tak isto aj výsluchom mojej sestry R. S. som chcel poukázať na tieto skutočnosti. Súd však tento môj návrh nepripustil a nesúhlasil s mojim výsluchom. Ako osoba ZŤP nie som ochotný cestovať z V. do F. a späť. Na takéto situácie predsa slúži výsluch či už účastníka alebo svedka dožiadaným súdom. Tým, že súd tieto mnou navrhované dôkazy nepripustil, zmaril to, aby bol riadne zistený skutkový stav a neboli tak zistené rozhodujúce skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu.“

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal dovolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v rozsudku z 12.9.2016 č.k. 6Co/290/2016-246, ktorým zrušil skorší rozsudok súdu prvej inštancie z 10.11.2015 č.k. 9Nc/7/2002-201 vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 33.193,95 eur, uložil súdu prvej inštancie zistiť, aký nárok žalobca uplatňuje. Na výzvu súdu prvej inštancie realizovanú uznesením z 11.11.2016 č. k. 9Nc/7/21002-249, aby žalobca špecifikoval, aký nárok uplatňuje, právny zástupca žalobcu reagoval podaním z 2.12.2016 (č. I. 255), v ktorom uviedol, že zaplatenie sumy 33.193,95 eur žalobca požaduje z titulu porušenia jeho osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. Je teda zrejmé, že žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zák. Na pojednávaní dňa 11.1.2018 právny zástupca žalobcu zopakoval, že proti žalovanej uplatňuje nárok na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Obč. zák. a uviedol, že ujma,

ktorá žalobcovi vznikla, predstavuje poškodenie jeho zdravia, v dôsledku čoho mu bol vydaný preukaz ZŤP. Uviedol tiež, že „ujmu, ktorá žalobcovi vznikla, nevie bližšie špecifikovať“.

8. Je evidentné, že žalovaná do osobnostných práv žalobcu žiadnym spôsobom nezasiahla a preto jej v konaní chyba pasívna vecná legitímácia. Vzhľadom na to žalobe súd prvej inštancie nemohol vyhovieť. Okrem toho, žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, pretože ani netvrdil, že by žalovaná neoprávnene zasiahla do jeho osobnostných práv. Okrem toho, nepreukázal výšku nemajetkovej ujmy a nepreukázal ani to, že zdravotne ťažko postihnutou osobou sa stal práve v dôsledku protiprávneho zásahu do jeho osobnostných práv. Vzhľadom na tieto skutočnosti nebolo potrebné vo veci vykonávať žiadne ďalšie dokazovanie.

9. Žalobca v konaní namietol zaujatosť zákonnej sudkyne JUDr. Viery Hadrbulcovej (viď námietka zaujatosti na č.l. 280). O námietke zaujatosti súd prvej inštancie rozhodol na pojednávaní dňa 11.1.2018 tak, že na ňu v zmysle § 53 ods. 3 C.s.p. neprihliadol.

10. V odvolaní žalobca uviedol, že prieťahy v konaní o priznanie odškodnenia po jeho neb. otcovi sa odrazili na jeho zdravotnom stave najmä pokiaľ ide o jeho psychický stav a preto sa stal osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Odvolací súd však poukazuje na to, že predmetom konania nie je náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu v prejednávanej veci spočívajúcom v prieťahoch v konaní v zmysle § 514/2003 Z.z. Ako je to totiž uvedené už v ods. 7., žalobca v konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. Ak by bolo treba odvolanie žalobcu posúdiť aj ako zmenu žaloby tak, že namiesto ochrany osobnosti sa domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., potom treba poukázať na ust. § 371 C.s.p., podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

11. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).